

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **K. K.** skazanej z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 3 k.k.s.

po rozpoznaniu 31 maja 2023 r. w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji obrońców skazanej od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z 6 maja 2022 r. sygn. VI Ka 641/21, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z 27 maja 2021 r. sygn. II K 335/20,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. obciążyć skazaną kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej wyrokiem z 27 maja 2021 r. sygn. II K 335/20, uznał K. K. za winną tego, że prowadząc działalność gospodarczą „(...)” K. K. zs. w (...) w okresie od października 2013 r. do grudnia 2013 r. w R., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru, nierzetelnie prowadziła ewidencję nabyć towarów i usług, poprzez ujmowanie w niej faktur o numerach (...) z dnia 31 października 2013 r., (...) z dnia 30 listopada 2013 r. oraz (...) z dnia 31 grudnia 2013 r., które nie dokumentowały faktycznie przeprowadzanych transakcji, a następnie posłużyła się owymi fakturami, składając na ich podstawie organowi podatkowemu deklaracje dla potrzeb podatku VAT, a suma kwot podatku wynikająca z faktur wynosiła 7 820,00 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 61 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2a k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i przy

zastosowaniu art. 7 § 1 k.k.s. na mocy art. 62 § 2a k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzył jej karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych (pkt 1 wyroku).

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej, Sąd Okręgowy w Gliwicach wyrokiem z 6 maja 2022 r. sygn. VI Ka 641/21, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie (pkt 1 wyroku).

Od tego rozstrzygnięcia kasacje wywiedli obrońcy skazanej, zarzucając zaskarżonemu wyrokowi obrazę art. 439 § 1 k.p.k. pkt. 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie okoliczności dotyczącej przedawnienia wszystkich zarzucanych czynów i skazanie oskarżonej, pomimo że nastąpiło przedawnienie karalności, co powinno skutkować umorzeniem postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 k. p. k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońcy skazanej wniesli o uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z 27 maja 2021 r. i umorzenie postępowania w sprawie.

W odpowiedzi na kasacje Naczelnik Urzędu Skarbowego w R., wniósł o oddalenie tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia w całości jako oczywiście bezzasadnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarządzeniem Prezesa Sądu Okręgowego w Gliwicach z 23 września 2022 r. numer VI WKK 29/22, została przyjęta kasacja obrońcy skazanej K. K. jako odpowiadająca warunkom formalnym.

Podniesione w kasacjach obrońców zarzuty okazały się oczywiście bezzasadne, co skutkowało rozpoznaniem i oddaleniem kasacji przez Sąd Najwyższy w trybie wskazanym w przepisie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych [postanowienie Sądu Najwyższego (dalej SN) z 24 listopada 2021 r. sygn. II KK 422/21]. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ma ponawiać kontrolę odwoławczą. W postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy bada czy sąd odwoławczy (w realiach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy w Gliwicach), w sposób rażąco naruszył wskazane przez autora kasacji przepisy.

Oczywista bezzasadność kasacji zachodzi wówczas, kiedy już z pobieżnej analizy podniesionych przez skarżącego zarzutów w jasny sposób wynika, że są one nietrafne i nie mogą doprowadzić do oczekiwanego przez skarżącego rezultatu w postaci wzruszenia zaskarżonego orzeczenia (postanowienie SN z 1 lipca 2021 r. sygn. II KK 184/21).

W kontekście zarzutu obrazy art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. (zawartego w obu kasacjach) zauważyć należy, iż nie znajduje on oparcia w rzeczywistości procesowej przedmiotowej sprawy. Art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. formułuje bezwzględną przesłankę, która zachodzi, gdy ujawni się jedna z okoliczności wyłączających postępowanie, wyszczególnionych w art. 17 § 1 pkt 5, 6 i 8-11 k.p.k. Art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. określa negatywną przesłankę procesową w postaci przedawnienia karalności.

Na gruncie niniejszej sprawy oskarżonej przypisano popełnienie przestępstwa skarbowego zaistniałego w okresie od października 2013 r. do grudnia 2013 r. popełnionego w warunkach czynu ciągłego, kwalifikowanego art. 61 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2a k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. Faktury VAT opisane w zarzucie, wykazywane w ewidencji nabyć towarów i usług oraz uwzględnione w złożonej organowi podatkowemu deklaracji dla potrzeb podatku VAT, nie dokumentowały faktycznie zaistniałych zdarzeń gospodarczych. Kwestionowana rzetelność faktur nie odnosiła się do kwestii prawnych, lecz faktycznych. Nie ulega zatem wątpliwości, iż znamiona tego przestępstwa zostały zrealizowane, co wynika także z formułowanych w środkach zaskarżenia wniosków o zmianę przyjętej

kwalifikacji prawnej czynu na wypadek mniejszej wagi. W świetle przyjętej kwalifikacji prawnej czynu oraz przebiegu postępowania karnego w niniejszej sprawie stwierdzić należy, iż nie uległ on przedawnieniu.

Kwestia przedawnienia karalności czynu przypisanego K. K. była uprzednio już rozważana przez sąd odwoławczy, który w swoim wywodzie zwrócił uwagę na to, iż wszczęcie postępowania karnego przeciwko oskarżonej nastąpiło w dniu 29 listopada 2018 r. (k. 131, 144), a zatem przed upływem dziesięcioletniego okresu przewidzianego w artykule 44 § 1 pkt 2 k.k.s. Termin przedawnienia karalności czynu oskarżonej uległ wówczas przedłużeniu o kolejnych 10 lat. Sąd odwoławczy wskazał nadto, iż czyn przypisany oskarżonej nie uległ przedawnieniu nawet przy przyjęciu, że zastosowanie w niniejszej sprawie znajduje pięcioletni termin przedawnienia, przewidziany w art. 44 § 1 pkt 1 k.k.s. W takiej sytuacji zgodnie z art. 44 § 5 k.k.s. pięcioletni okres przedawnienia uległ przedłużeniu o kolejnych 5 lat i następowałoby wówczas w grudniu 2023 r. (pkt 3.2 formularza uzasadnienia wyroku).

W świetle przyjętego w sprawie stanu faktycznego powyższe rozważania sądu II instancji, w ocenie Sądu Najwyższego nie pozostawiają wątpliwości, iż kasacyjny zarzut dotyczący zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, nie znajduje odzwierciedlenia w przebiegu postępowania karnego przeciwko K. K., tym samym nie zasługuje na uznanie za zasadny.

Sąd Najwyższy przypomina, iż w orzecznictwie utrwalony został pogląd, w myśl którego uchybienia wymienione w art. 439 § 1 k.p.k. zachodzą jedynie wtedy, gdy zaistniały w rzeczywistości, a nie pozornie. Niemożliwym jest więc skuteczne podniesienie zarzutu dotyczącego uchybień określanych jako bezwzględne przyczyny odwoławcze, w oparciu o okoliczności, które nie dają podstaw do przyjęcia takiego stanu rzeczy (zob. postanowienie SN z 24 lutego 2021 r. sygn. V KK 30/21 i cyt. tam orzecznictwo).

Abstrahując od niedopuszczalności podnoszenia zarzutów dotyczących stanu faktycznego na etapie postępowania kasacyjnego, co wynika z art. 523 § 1 k.p.k., zarzut dotyczący obrazy prawa materialnego jest nie tylko niezasadny w

sposób oczywisty - forma uprzywilejowana tego czynu zabronionego wymaga ustalenia okoliczności, które ze względu na swój nadzwyczajny charakter modyfikują stronę podmiotową lub przedmiotową w sposób uzasadniający przyjęcie wypadku mniejszej wagi, a takie okoliczności nie zostały ujawnione ani w postępowaniu sądowym, ani podniesione w kasacjach – co niedopuszczalny i to nie tylko z powodu zaakceptowania przez sąd odwoławczy oceny dowodów oraz ustaleń w zakresie stanu faktycznego i winy, a przez to skierowanie go wobec sądu *a quo*, co sprzeczne jest z ograniczeniem wynikającym z art. 519 k.p.k. Nade wszystko wobec prawomocnego skazania K. K. na karę grzywny dopuszczalność jego podniesienia dyskwalifikuje wprost art. 523 § 2 k.p.k. W realiach tej sprawy niemożliwym jest bowiem skuteczne wniesienie kasacji niepotwierdzającej zasadności zarzutów obrazy art. 439 k.p.k., gdyż kara orzeczona wobec skazanej, nie jest karą bezwzględnego pozbawienia wolności. Zgodnie ze stanowiskiem utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, formalne powołanie się na uchybienie przewidziane w art. 439 § 1 k.p.k. bądź całkowicie bezpodstawne nazwanie takim uchybieniem sytuacji, która bez wątpienia nie stanowi naruszenia prawa wymienionego w tym przepisie, nie czyni dopuszczalną kasacji podlegającej ograniczeniom określonym w art. 523 § 2 k.p.k. (postanowienie SN z 21 września 2022 r. sygn. III KK 427/22).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie, o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego, rozstrzygając zgodnie z art. 637a k.p.k. oraz art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

(B.B.)

[ł.n]

